

רע"פ 6515/14 - נתן נהרי, לבנה נהרי נגד מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

בבית המשפט העליון

רע"פ 6515/14

לפני:

כבד השופט א' שהם

המבקשים:
1. נתן נהרי
2. לבנה נהרי

נ ג ד

המשיב:

מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 11.5.2014, בע"פ
14-14-7236, שנitan על-ידי כב' השופטים: א' פרקש –
סג"נ; מ' הכהן; ר' שמייע

בשם המבקשים: עוז'ד א' חדד

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: א' פרקש – סג"נ; מ' הכהן; ר' שמייע), בע"פ 14-14-7236, מיום 11.5.2014, בגין נדחה ערעור על פסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים בקשר ארבע (כב' השופט א' רון), בת"פ 5/12, הכרעת דין מיום 11.7.2013 וゾר דין מיום 25.11.2013.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

2. נגד המבוקשים הוגש כתוב אישום, בו יוחסה להם עבירה של בנייה חניה ומחסן, ללא היתר כדין, וכן אי קיום התראה שנמסרה להם בנוגע לבנייה זו. העבירות בוצעו ביישוב נוקדים, ועל כן הואשמו המבוקשים בעבירות לפי החוק הירדני החל באזור: סעיפים 34, 37ב ו-38 לחוק תכנון ערים, כפרים ובוניינים, מס' 79 לשנת 1966 (להלן: חוק התכנון הירדני).

3. המבוקשים העומדו לדין בבית המשפט לעניינים מקומיים בקרית ארבע. כתענה מקדמית, העלו המבוקשים טענת התישנות, לפיה לא ניתן להעמידם לדין מאחר שעבודות הבניה בוצעו כבר בשנת 1994. בהחלטה מיום 17.2.2013, דחה בית המשפט את הטענה, בכך כי לצד עבירת הבניה, עומד על הפרק השימוש במבנים. נקבע, כי שימוש זה בכלל בגדרי האיסור הקבוע בסעיף 37ב(א) לחוק התכנון הירדני, והוא מהווע עבירה נמנעת, באופן שומות את הקרה תחת טענתם של המבוקשים לקיומה של התישנות.

4. בהכרעת דין, מיום 11.7.2013, הרשייע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבוקשים, בעבירות שייחסו להם לעניין החניה הבלתי חוקית. בהכרעת הדיין, נדחו טענות ההגנה, בדבר אישור שניתן למבוקשים מטעם הוועד המקומי של היישוב; וכן טענות לשיחוי ניכר באכיפה, ולאכיפה ברורנית. לצד זאת, זכו המבוקשים, מחמת הספק, מן העבירות שייחסו להם בכל הנוגע לבניית המחסן. בಗזר דין, מיום 25.11.2013, הורה בית המשפט לעניינים מקומיים על הריסת הבניה החורגת, וחיבר כל אחד מן המבוקשים בתשלום קנס בסך 7,500 ש"ח. בנוסף, חוויבו המבוקשים לחתום על התchiaבות על סך 25,000 ש"ח, להימנע מן העבירות בהן הורשו, במשך שנה.

5. המבוקשים הגיעו לבית המשפט המחוזי בירושלים ערעור על הכרעת הדיין ועל גזר הדיין. בפסק דין, מיום 11.5.2014, נדחו טעונתיהם של המבוקשים. בפרט, נדחתה טענת התישנות, על יסוד הוראותו של סעיף 34.4 לחוק התכנון הירדני, לפיה שימוש ללא היתר הוא בכלל "בנייה", לצורך הוראות החוק. גם הערעור על גזר הדיין נדחה, בהעד רעה להתערבות.

הבקשה לרשות ערעור

6. הבקשה שלפניי מומקדת בטענת של המבוקשים לקיומה של התישנות ביחס לעבירות שייחסו למבוקשים בכתב האישום, ולשיטתם של המבוקשים, טענה זו מעוררת "שאלת משפטית בעלת חשיבות ציבורית". נטען בבקשתה, כי כתב האישום לא ייחס למבוקשים עבירה של שימוש שלא כדין, אלא של ביצוע עבודות בנייה ואי קיום התראה. לפיכך טענו המבוקשים, כי לא מדובר בעבירות מתמשכות, אלא בעבירות אשר בוצעו בשנת 1994, ועל כן חלה עליהן התישנות מהותית ולא ניתן להרשייע את המבוקשים בвиיזען. עוד נטען בבקשתה שלפניי, כי השימוש שעשו המבוקשים במבנה, הוזכר בכתב האישום רק לעניין קיומה של זיקה בין הבניה הבלתי חוקית.

דין והכרעה

7. טענותיהם של המבקרים כבר נדונו בפני שתי ערכאות. ידועה ההלכה, לפיה רשות לערוור "בגלאול שלישי" תינתן במשורה, והיא מוגבלת למקרים נדירים אשר מעוררים שאלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים, או למקרים בהם קיים חשש לעיוות דין כלפי המשפט (רע"פ 6734/14 וرون נ' מדינת ישראל (7.10.2014); רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014)). רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014)). לאחר עיון בבקשתה, הגעתו לכלל מסקנה כי דינה להידחות. חרף האיצטלה העקרונית בה עטו המבקרים את טענותיהם, ההלכה למעשה מדובר בהשגה קונקרטית על הרשותם של המבקרים בנסיבות העניין, באופן שאינו חורג מעניינים הפרטני, ולא מצדיק את ערכתו של דין שלישי במספר, בפני בית משפט זה.

8. מעבר לצורך, אוסיף כי, לטעמי, טענתם של המבקרים דינה להידחות גם לגופה. ראשית יצוין, כי התראה נמסרה למבקרים ביום 31.8.2011, כך שלענין הרשעה בעבירה של אי קיום התראה, לא ניתן לומר כי נטען לחלוּף תקופת התשיישנות. שנית, המבקרים לא חולקים על הקביעה, לפיה הם עשו שימוש נושא בchnerה, אותה בנו ללא היתר. אין חולק, כי הדבר מהוועה עבריה לפי חוק התקנון הירדני (סעיף 34.4 וסעיף 37ב(א)), וכי מדובר בעבירה נשכחת. טענתם של המבקרים מתמזהה בכך, שבכתב האישום יוחסה להם עבריה של בנייה ולא של שימוש, הינו, טענה לכך שנפל פגם בדרך ניסוחו של כתב האישום. גם בהנחה שכותב האישום לא נוסח באופן מיטבי, התקשתי לקבל טענה זו. בכתב האישום מובהר בזו הלשון: "הנאשמים הנ"ל [המבקשים] מואשמים בביצוע העבודות ללא היתר ובאי ביצוע התראה כדין, בהיותם המחזיקים בנכס /או משתמשים /או האחראים לביצוע העבודות /או בעלי החובה להשיג ההיתר לחוק". כמובן, לפחות על פי אחת החלופות, המבקרים הוואשים בביצוע עבודות ללא היתר, בהיותם משתמשים בנכס. המבקרים טוענו, אמן, כי דברים אלה נאמרו אך ורק במטרה להציגו על הקשר הקויים בין עבודות הבניה הבלתי חוקית, אך ספק בעיני אם אמן זה המשמעות לאשרה. על כל פנים, כבר בהחלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, מיום 17.2.2013, הובהר כי טענת התשיישנות נדחתת "מנקודת המבט של השימוש שעוזים הנאשמים במקרה", ומכאן שגם אם נפל פגם בניסוחו של כתב האישום, מהות האישומים הובירה למבקשים כבר בתחילת ההליך, והגנטם של המבקרים לא קופחה (ראו, בהקשר זה, יעקב קדמי סדר הדין בפליליים 1290 (2009); רע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 105 (22.10.2012); רע"פ 2852/09 ליבוביץ נ' מדינת ישראל (30.4.2009); והשו להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). עוד נזכיר, כפי שהובהר בהחלטתו של בית המשפט המחויז, כי חוק התקנון הירדני מגדר "שימוש" בכלל "בנייה", כך שהרשעות של המערערים בבניה, עשויה הייתה להתבסס גם על שימוש בנכס. בשולי הדברים, ומבליל לקבוע מסמורות בדבר, יש לציין כי נכון האמור בג"ץ 4204/91 מקמילן נ' הוועדה המקומית לתקנון ולבנייה גבעת זאב (6.9.1992), ספק אם אכן חלפה תקופת התשיישנות, מאז מועד התגבשותה של עבירות הבניה, לפי סעיף 34 לחוק התקנון הירדני.

ניתנה היום, ג' בחשוון התשע"ה (27.10.2014).